

[Lindholt.]

led i bestræbelserne på at redde landets økonomi fandt man ud af, at man kunne nøjes med at afdrage gælden til kommunerne efterhånden, og det betyder, at man ikke er færdig med de forrige år. Man har en 3-4 skatteår at beskæftige sig med på én gang. Det havde dog været bedre, om man havde fortsat med det gamle skattesystem, når vi ser, hvilke ulemper alt det kildeskattetevæsen har medført. Det havde dog været bedre, om vi allerede i dag afskaffede kildeskattedirektoratet og indgav selvangivelse for det foregående år, så vidste vi, hvordan vi kom til at stå skattemæssigt senere hen. Mon valget i december 1973 kan være et jærtægn om den gode tid, som skal komme, så vi kan slippe for nogle af disse uhyrligheder, som jeg lige har talt om?

Med hensyn til vort forslag om at nedsætte skatten gennem forhøjelsen af det skattefri bundfradrag til 60.000 kr. med virkning fra den 1. januar 1975 må jeg sige, at her bliver der tale om 3 måneder, for hvilke vi skal foretage ganske tilsvarende besparelser i budgettet for 1974-75.

De samlede offentlige udgifter for 1974-75 udgør — vi får jo nye tal hver dag, men nu holder jeg mig til et af dem — 64 mia kr., og de samlede udgifter for kommunernes vedkommende og hertil svarende indtægter skulle være ca. 25 mia kr., og det giver sammenlagt 89 mia kr. Ingen tror på, at dette tal skal holde, så vi kan roligt regne med, at det nok snarere kommer til at ligge omkring 100 mia kr., når vi først når frem til 1975.

Antager vi, at det drejer sig om ca. 100 mia kr., vil vi kunne tage vort udgangspunkt i det notat, vi har lavet med hensyn til besparelserne inden for det offentlige budget, således at den indkomstskatteform, vi har i dag, kan afskaffes. I virkeligheden når man den store udgift næsten 1 års tid før vi havde regnet med det i vort forslag, som jo omhandler finansåret 1975-76.

De besparelser, der skulle være nødvendige, vil altså dreje sig om en fjerdedel de sidste 3 måneder af finansåret 1974-75, $\frac{1}{4}$ af 31 mia kr. Det vil så igen sige, at vi skulle foretage besparelser på dette års budget målt i de rigtige priser i 1974-75 — eller så rigtige, som man nu kan skønne over dem, men mine tal kan være lige så gode som

dem, vi har fået — på ca. 8 mia kr. Det er også muligt at gøre det, det er der slet ingen tvivl om. Hvor der er vilje, er der også vej, men der har været langt til viljen, synes jeg, i denne sag.

Nu siger det sig selv, at hvis man giver en skattenedsættelse til de mange, der er ansat inden for det offentlige — vel 670.000 — så skal de også finde sig i en lønnedgang. Det skal ikke være en lønnedgang af et sådant omfang, at nogle får mindre i løn, selv om det ville være rart at kunne sige til vælgerne, at fremskridtspartiet netop vil beskære nogen i deres lønninger. Det vil vi ikke, de skal selvfølgelig tværtimod beholde, hvad de har, men de skal heller ikke begunstiges. Herigennem kan der opnås betydelige besparelser. Nu betragter jeg i øvrigt det hele på årsbasis 1975-76. Lønningerne udgør vel $\frac{2}{3}$ af det samlede budget, nemlig ca. 66-67 mia kr., hvis det er et budget på ca. 100 mia kr. Det fortæller noget om, at det virkelig er lønningerne, der betyder noget i vor samfundshusholdning. Det er faktisk de færreste penge, der overføres til andre sektorer i vort samfund.

Vi skal naturligvis også sørge for, at der sker reduktioner i de anlægsarbejder, der skal foretages. Men i den forbindelse kunne jeg tænke mig, at man fik en anden og en bedre målsætning for mange af de opgaver, som staten har taget op.

Hvis man ser på den sociale sektor, synes jeg nærmest det er, som om vi for at dulme vor samvittighed har bygget pragtpaladser til vore syge, til de gamle, til de handicappede, til vore evnesvage, alt sammen pragtfulde institutioner, der opfylder de lægelige krav, bygningsmyndighedernes krav, ingeniørernes og arkitekternes krav. Der er grønne områder, der er $3\frac{1}{2}$ m til loftet, eller hvor meget der nu skal være, alt er i den skønneste orden. Det eneste, der mangler, er nok det, at vores stakkels medmennesker faktisk ikke har det så godt alligevel. Mon ikke det kunne være sådan, at vi med større held kunne anvende pengene til familien, således at familierne igen ville beholde dem, der var handicappede, de gamle, de syge, de evnesvage, hjemme i deres eget miljø? Mon ikke de vil have meget bedre af at være dér, og mon ikke vi alligevel så endda kunne betale mindre for sådan noget fremfor at bygge disse store ghettoer, som de er blevet